

דָּוִד, בַּמַּלְעִיל

לאבא שלי הגיבור, האהוב

דוד, במלעיל

דָּוִד אוֹמֵר
שֶׁהוּא אוֹהֵב אוֹתִי.

בְּכָל הַזְדַּמְנוֹת
הוּא אוֹמֵר.

דָּוִד תִּלְוִי עֶכְשָׁו
עַל רִיס שֶׁל מְצִיאוֹת.

מִתַּת־הַהֶכְרָה הוּא מֵיָבֵא
סְפִינוֹת שֶׁל אֲבָהוֹת

עֲמוּסוֹת בְּמִשָּׁא
הַיָּמִים שֶׁבָּהֶם דָּוִד

לֹא אָמַר לִי
כָּלֹם.

טנזניה

דוד נסע לטנזניה
לסדר לשרה עולם.
דוד נסע והשאיר
אותה כאן,
שלשה ילדים,
ערבה בוכיה
ושושנים בגן.
דוד הלך וחזר,
דוד חזר והלך,
הוא ידע ששרה תסלח.
דוד אלוף נעוריה,
שרה בטוח תשכח.
אבל שרה השאירה אבק,
שרה מעל ומעבר,
שנים מחכה לו בקבר –
ודוד, דוד דולק
בצעדי ענק.

בדיונות

בדיונות, מאחורי וינגייט,
איפה שהיינו מצטלמים עם אירוסים –
שם הכל נגמר.

צמוד לפגר פר שהתפרד,
מתחת למעוף של בז מצוי,
תראה איזה אבסורד:
ההכחשה נתנה לנו עוד סיבוב –
ואז שוב.

תראה, דוד, איך פתאם אָזלו לנו
כל תשע הנשמות.